

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี กล่าวในรายการ “คืนความสุขให้คนในชาติ” ออกอากาศทาง โทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจแห่งประเทศไทย วันศุกร์ที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๙ เวลา ๒๐.๑๕ น.

วันนี้อยากจะกล่าวอะไรจากใจของนายกรัฐมนตรีหน่อย ในฐานะนายกรัฐมนตรีด้วย เป็นหัวหน้า คสช. ด้วย อยากให้ทุกคนเข้าใจสถานการณ์บ้านเมือง ก็อยากให้พี่น้องประชาชนที่เคารพทุกท่าน ผมอยากจะสร้างความเข้าใจในเรื่องต่อไปนี้ เรื่องสำคัญก็คือเรื่องรัฐธรรมนูญที่กำลังร่างอยู่ ต้องมีการลงมติ การทำประชามติ มันจะผ่านหรือไม่ผ่าน มันจะนำไปสู่การเลือกตั้งที่ถูกต้องและยุติธรรม หรือว่าจะทำให้บ้านเมืองสงบสุข มีรัฐบาลที่มีธรรมาภิบาลหรือเปล่า ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน เพราะมันเป็นอนาคต แต่วันนี้เราจะต้องร่วมกันสร้างอนาคตเหล่านั้นได้อย่างไร เพราะฉะนั้นเราต้องเรียนรู้ซึ่งกันและกัน สร้างความรู้ ความเข้าใจ ทุกคน ให้ไปในหนทางเดียวกัน

เรื่องแรกก็คือ ประชาชน นักการเมือง ภาคประชาสังคม ภาคธุรกิจ เอกชน ข้าราชการ เอ็นจีโอ หรือนักสิทธิมนุษยชนต่างๆ หลายกลุ่มหลายฝ่ายด้วยกัน ทุกคนต้องรู้ว่าปัญหาของประเทศอยู่ตรงไหน ทั้ง ๖ กลุ่มนะครับ อย่าเพิ่งไปมองอย่างอื่น มองในประเทศเราก่อน นะว่าทุกอย่างมีปัญหาหมดเลย ทุกปัญหามีความเชื่อมโยงกันหมด แก้อ่างหนึ่ง โยงอีกอย่างหนึ่ง ไปหลายอย่างด้วย หลายเรื่องกฎหมายไม่ทันสมัย กฎหมายก็ยังไม่ดี เหล่านี้ทำให้การแก้ปัญหาช้าลง ช้ามาก จนหลายคนไม่เข้าใจว่า มันทำหรือยัง ยังไม่ทำ แต่ไอ้ที่เขาทำแล้วไม่ค่อยฟังไอ้ที่ไม่ทำทวงทุกวันและไม่ลงมือด้วย

เพราะฉะนั้น ประชาชนควรจะทราบปัญหาอะไร ที่ทำให้ประเทศเรามันเจริญเติบโตได้ช้า ขาดความเข้มแข็งทุกมิติ และทำให้เรามีขีดความสามารถในการแข่งขันน้อย รายได้ในประเทศน้อย มันจึงเป็นเหตุผลในการที่ปฏิรูปด้านต่างๆ ๑๑ ด้าน ตามที่เรากำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญนะครับ อาจจะมากกว่า ๑๑ ด้านก็ได้ มันอยู่ในเรื่อง ๑๑ ไง เรื่องอื่นๆ ใครเสนอมาเสนออื่นๆ ตรงนั้นนั่น

ต่อไปเรื่องปัญหาความเหลื่อมล้ำในการดำรงชีพ อาชีพ รายได้ การเกษตร และการส่งออกลดลง ต้นทุนการผลิตสูง น่าจะเป็นสาเหตุที่ทำให้การใช้จ่ายงบประมาณที่ผ่านมามีปัญหา และเราไม่สามารถนำงบประมาณไปพัฒนาประเทศด้านอื่นอย่างเพียงพอ เช่น การลงทุน การสาธารณสุขโรคต่างๆ เหล่านี้ หรือทำให้โครงสร้างเศรษฐกิจข้างล่างเข้มแข็ง แจกเครื่องมือเครื่องมือที่ทันสมัยให้ชาวไร่ชาวนา มันไม่มีหมดหรอก เพราะติดกับรายได้ที่ไม่เพียงพอ วันนี้เราทำได้ขนาดนี้ก็เก่งแล้ว ประชาชนก็มีหนี้สินล้นพ้นตัวอีก หลายอย่างก็เป็นสิ่งที่พวกเราต้องคิด เห็นใจเขาบ้าง ผมกำลังเข้ามาแก้ไข

เรื่องต่อไปคือ เรื่องการบริหารราชการแผ่นดิน ถ้าหากว่าเราไม่มีธรรมาภิบาลต่อไป ไม่เกิดความไว้วางใจเชื่อใจจากประชาชน ประชาชนไม่พอใจ ทุกฝ่ายก็วุ่นวายสับสน ขาดการบูรณาการ การจัดทำแผนงาน โครงการที่ซ้ำซ้อนกัน ขาดการเสนอเริ่มต้นกระบวนการงบประมาณประจำปีจำเป็นต้องกำหนดให้ชัดเจนในกฎหมายใหม่หรือในรัฐธรรมนูญ ในเรื่องการปรับปรุงระบบงบประมาณของประเทศให้มีการบริหารงานข้ามกระทรวง ข้ามหน่วยงานในชาติอันเดียวกัน ที่เกิดประโยชน์ต่อส่วนรวมอย่างทั่วถึงและเป็นธรรมจับต้องได้ เช่น การบริหารจัดการน้ำ การจัดที่ดินการเกษตร อุตสาหกรรม สาธารณูปโภคพื้นฐานเหล่านี้เป็นปัญหาสำคัญของประเทศได้ประโยชน์ทั้งสิ้น

เรื่องที่ห้า เรื่องการพัฒนาตนเอง การเพิ่มขีดความสามารถของตนเองยังน้อยอยู่ นักการเมือง ข้าราชการ ประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การทุ่มเทเสียสละ คำนึงถึงส่วนรวมคือ ประชาชนทั้งประเทศอย่างแท้จริงต้องทุ่มเทช่วงนี้

เรื่องที่หก คือ เรื่องการสร้าง ความเข้าใจในระบอบประชาธิปไตยที่ต้องต่อไปคือ การที่ หากเรามุ่งหวังแต่เพียงงานการเมืองอย่างเดียวก็เป็นปัญหาอีก ที่ผ่านมาก็มีทั้งดีและไม่ดี ที่ไม่ดีก็พยายามจะแบ่งฝักแบ่งฝ่าย

พยายามแบ่งประชาชนตามกลุ่มอาชีพ เป็นหลายกลุ่มหลายฝ่ายให้ช่วยต่อการสร้างผลประโยชน์ทางการเมืองด้วย สร้างคะแนนเสียงที่ดีเขาก็มี ก็นำส่วนที่ดีมาผสมผสานกันก็ดีหมด อย่าไปนำสิ่งที่ไม่ดีมาผสมผสานก็ยิ่งไม่ดีกว่า

รัฐบาลจะทำอย่างนั้น อยากให้ทุกคนร่วมแก้ปัญหาให้หมด คนไทยทุกคน ฝ่ายการเมืองอาจจะมองว่ามันยากเกินไป อาจจะมีผลในอนาคต ผมขอร้องท่าน อย่าคิดอย่างนั้น วันหน้าท่านจะได้รับความเชิดชูในเกียรติยศชื่อเสียงของท่าน ไม่ใช่คนมาโจมตีท่าน ผมก็รักท่านอยู่ เพราะการเมืองก็คือการเมือง ผมเข้าใจ แต่อย่างไรต้องเอาประเทศมาก่อน วันนี้ถ้าหากว่าการแข่งขันทางการเมืองมันสูงมากเกินไป เอาชนะกันทุกอย่าง ประชาชนกลายเป็นเครื่องมือทางการเมือง มันก็จะเกิดความแตกแยกกันเข้าไปอีก อันนี้ผมพูดถึงว่าถ้าเราทำกันต่อไปนะ รัฐบาลที่เป็นธรรมาภิบาลมันจะต้องคำนึงถึงเสียงส่วนใหญ่ ถูกต้อง แต่จะต้องดูแลคนส่วนน้อยด้วยอย่างไร ไม่ได้ดูแลเฉพาะที่เป็นฐานการเมือง มันต้องดูแลประชาชนทุกระดับให้ทั่วถึง ทั้งรายได้สูง กลาง น้อย ให้เท่าเทียม มากน้อยตามความจำเป็น

ในเรื่องของการมีส่วนร่วมของประชาชน มันต้องดูว่า มันจะแค่นั้นอย่างไร เมื่อไหร่ โดยที่ไม่ไปสร้างความขัดแย้ง สร้างความซ้ำซาก ทำโครงการอะไรก็ไม่ได้ ที่มันเป็นเพื่อส่วนรวม ในเรื่องของการบริหารการแผ่นดินทุกคนต้องเข้าใจว่ามีการบริหารการแผ่นดินทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค ส่วนท้องถิ่น วันนี้เวลามันจะทำให้เกิดความสอดคล้อง มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน แผนงานโครงการเมื่อวานมันก็มาจากอัฐยายขนมยาย ก็เก็บจากภาษีทั้งหมด ภาษีท้องถิ่น ภาษีการค้า ภาษีนิติบุคคล เหล่านี้มันผสมผสานเป็นงบประมาณประเทศ ส่วนหนึ่งใช้ในท้องถิ่น ส่วนหนึ่งก็รัฐบาลเอามาปรับเฉลี่ย เฉลี่ยให้ แต่โครงการมันต้องสอดคล้องกัน ใหญ่ กลาง เล็ก ใกล้เคียง ประชาชน อปท.เข้าไปดู ไม่พอกี่ส่วนภูมิภาค ส่วนกลาง ลงไปช่วย มันก็เหมือนการสอดประสานงบประมาณ แผนงาน ให้เต็มพื้นที่ ปีนีได้เท่านี้ก่อน ปีหน้าก็ไปต่อที่มันขาด มันจะได้เสร็จเป็นพื้นที่ แต่ไม่เสร็จสักอัน เพราะฉะนั้นทุกคนต้องมีการพัฒนาการ

ในเรื่องของการพัฒนาการศึกษา เป็นปัจจัยสำคัญในเรื่องของการเรียนรู้ ความคิด ที่มีเหตุมีผลต่อเนื่อง เพราะฉะนั้นถ้าไม่เข้าใจคำว่าหลักการ เหตุผล ไม่เข้าใจปัญหา ไม่เข้าใจกฎหมาย ทุกคนจะทำตามใจชอบ ถือว่าเป็นสิทธิเสรีภาพของประชาชนเป็นใหญ่ เหล่านี้ มันทำให้ปัญหาเยอะ เราเป็นรัฐเดี่ยวนะ ทางพฤตินัยและนิตินัย เพราะฉะนั้นการใช้จ่ายงบประมาณที่จะแยกเป็นอิสระเป็นพื้นที่ กระจายอำนาจเต็มๆ สุดๆ มันทำไม่ได้หรอก เพราะงบประมาณที่เก็บได้มันไม่เท่ากัน ภาษีแต่ละท้องถิ่นที่มันไม่เท่ากัน ส่วนหนึ่งก็ต้องมาใช้ส่วนรวมเฉลี่ย แบ่งปันไปที่อื่นเขาด้วย ส่วนหนึ่งก็ใช้ในการพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

เพราะฉะนั้น มันต้องช่วยกัน หรือกัน วันนี้เราก็มีกลไกในการบูรณาการระดับประชารัฐอยู่แล้ว นายอำเภอ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อปท. แล้วแต่ แล้วก็ไปผู้ว่าฯ จังหวัด ก็ว่าไป ให้มันสอดคล้องกันทั้งโครงการเล็ก โครงการกลาง โครงการใหญ่ งบประมาณมาจากไหน ยังไง ถ้าคิดอย่างนี้มันจบ งานเดียวกัน ข้างล่างก็ประสานกัน เองมาช่วยกัน ข้างบนก็ช่วยกันคิด ช่วยกันกำหนดนโยบาย เสร็จแล้วงบประมาณก็ลงมา สอดแทรก อย่างนี้มันจบแน่นอน วันนี้มันไม่จบสักอย่าง พอถามว่าระบบน้ำเป็นยังไง ก็ไม่จบอีก การส่งน้ำก็ไม่จบ การระบายน้ำไม่จบอีก ไม่จบสักอย่าง และทำยังไงกันต่อไป วันนี้ เราจะวางพื้นฐานให้ตามโรดแมปของเรา นะครับ ทั้งบน กลาง ล่าง ประชากร ให้ตรงกับความต้องการของประชาชนในพื้นที่ ตรงกับปัญหา มีการเชื่อมโยงเศรษฐกิจ ห่วงโซ่มูลค่า โดยให้เกิดความเข้มแข็งจากภายในชุมชน ไปสู่จังหวัดภูมิภาค ผมต้องการให้ ๔ ภูมิภาคแข็งแรง และวันนี้ มีภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคใต้ ภาคตะวันออก และอาจมีตะวันออกเฉียงเหนือด้วย ทั้งหมดจะแข็งแรงได้อย่างไร แลกเปลี่ยนค้าขายเชื่อมโยงได้อย่างไร ไหนจะผลิต ไหนจะแปรรูป ไหนจะส่งออก ไม่ออก อะไรก็แล้วแต่ ให้มันสร้าง ห่วงโซ่มูลค่าให้ได้ ด้วยการสร้างนวัตกรรมเพราะฉะนั้น ถ้าเราทำให้ภูมิภาคทั้งหมดเข้มแข็ง ในตัวของตัวเอง วันหน้าไปสู่อะไรที่จะต้องมียาได้เก็บภาษีที่มันใกล้เคียงกัน เพราะฉะนั้น

มันไม่เท่ากัน และมันทำอะไรไม่ได้ เพราะฉะนั้น ขอให้ช่วยกันนะครับ ถ้าไม่เข้มแข็ง มีเกษตรอย่างเดียว ไม่มีเกษตรนวัตกรรมเลย ไม่มีโครงสร้างขนาดเล็กเลย ที่ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม และรายได้จะมาจากไหน จะรอผลผลิตออกมาทั้งปีหรือ หรือ ๔ เดือนออกที ๖ เดือนออกที เป็นหนี้เป็นสินระหว่างนั้น ใช้เงินอะไร เพราะฉะนั้น ถ้ามีอุตสาหกรรมเกิดขึ้นมาบ้าง ก็หลากหลายจะได้ช่วยหาเงินเลี้ยงพ่อ เลี้ยงลูก ในช่วงที่รอผลผลิต กำลังออก แปลงเกษตรปลูกพืชให้มันหลายชนิดเข้ามา เป็นเกษตรผสมผสาน การปลูกพืชเสริม การทำปุ๋ยสัตว์เพิ่ม อะไรเหล่านี้ มีทุกอย่างให้เป็นแบบทั้งหมด แต่ไม่เอา ไม่ทำกัน เองๆ ทำแล้วก็รัฐพยุงราคาขายให้ได้ แต่ภาระอยู่ที่ไหนไม่รู้ อันนี้ไม่ได้ อันตรายนะครับ เพราะฉะนั้น หลักการต่อให้ดียังไงก็ตาม ประชาธิปไตยดี ยังไงก็ตาม ถ้าประชาชนในพื้นที่ยังไม่มีความพร้อม ไม่เข้มแข็งเพียงพอ อันตรายมากนะครับ อันนี้ เรียนให้ทราบเฉยๆ ให้รู้ปัญหาทุกมิติ คิดในภาพกว้าง อย่าคิดเฉพาะตัวเอง ชุมชนตัวเอง ไม่ได้ ต้องขับเคลื่อนไปด้วยกัน ขึ้นอยู่กับประชาชนในพื้นที่เป็นหลัก ท่านเป็นคนเลือก ใครละ เป็นเรื่องรัฐบาล เป็นส่วนผู้กำกับดูแล ข้าราชการ มันต่อเนื่องกันแบบนี้ อยู่คนใดคนหนึ่งไม่ได้อยู่แล้ว

เรื่องการปรองดองสมานฉันท์ วันนี้ก็เริ่มเปิดประเด็นอีกแล้ว ผมบอกเสมอว่าต้องอยู่บนพื้นฐานของกฎหมาย สิ่งแรกก็คือการปรองดองต้องเกิดจากใจของตนเอง ไม่เอาพวกเอาฝ่าย ไม่เอาตัวตน ไม่เอาการเมือง ไม่ต้องมาบังคับให้รัฐบาล คสช.ทำให้มันเกิดขึ้น トラบไตที่รัฐบาล และ คสช.ยังไม่เห็นการพัฒนาจากนักการเมือง กลุ่มการเมือง ที่แสดงให้เห็นว่าถ้าทำเรื่องการปรองดองแล้วมันจะเกิดผลสัมฤทธิ์โดยชัดเจน ขอให้ทุกคนไปปรับปรุงตัวเองด้วย ถ้าหากปรองดองให้ทั้งหมดทีเดียวก็ต้องไปเริ่มต้นให้ได้

เรื่องการแก้ไขปัญหาชาติบ้านเมือง รัฐบาล คสช.ทำทุกอย่างที่เกิดความขัดแย้ง มันจะต้องลดความขัดแย้งก่อน มันถึงจะเริ่มสู่การปรองดอง จะไปนิรโทษฯ หรืออะไรก็แล้วแต่กฎหมายว่าไป เป็นเรื่องของคนทั้งประเทศ เรื่องรัฐธรรมนูญ คนทั้งประเทศ ต้องออกมาแสดง ลงประชามติ ต้องมาเลือกตั้งทั้งหมดที่มีสิทธิ์ในการเลือกตั้ง มิฉะนั้นจะเสียหาย มันก็เหมือนเดิม ฉะนั้นผมไม่อยากให้ทุกคนคิดว่าเออ อะไรมีปัญหา ทะเลาะกันเมื่อไหร่ ก็ตาม รัฐบาล นายกฯ หัวหน้า คสช.ใช้อำนาจมาตรา ๔๔ แก้ปัญหาทุกอย่าง แล้วไอ้ข้างล่างที่ไม่สงบทำไง สรุปที่ท่านทะเลาะกันทั้งหมดมันกลับมาทะเลาะกับผมคนเดียวได้ไหมเล่า มันไม่เกิดขึ้นแน่นอน ฉะนั้นใครก็ตามที่ยังมีความคิดสุดโต่ง มีตัวตน จะถูกไม่ถูก จะเจตนาไม่เจตนา แต่ถ้ามันไม่เคารพกฎหมายมันก็ไม่ได้อยู่

เรื่องศาสนาวันนี้ก็เริ่มขัดแย้งกันอีกแล้ว ก็กล่าวหาว่า ข้างนี้ข้างนั้น ผมไม่สนใจ เพราะผมเป็นชาวพุทธ ผมเคารพในพระสงฆ์เสมอมา คำสอนของพระพุทธเจ้าเสมอมา ผมไม่ได้สนใจผู้นำแต่ละฝ่ายว่าเป็นใคร ทุกคนก็อาจจะมีความปรารถนาดี แต่อย่าลืมว่าเป็นความขัดแย้งที่รุนแรง ในสมัยก่อนจำได้ไหม เขารบกันเรื่องศาสนา เยอะแยะนะ สงครามศาสนา ตายหมดทั้งประเทศ

รัฐบาลเป็นห่วงเรื่องนี้ ผมเป็นห่วงประชาชนที่ให้ความเคารพนับถือ ภายใต้งานนำของแต่ละฝ่ายมากกว่า ใครผิดใครถูก ผมยังไม่กล้าถึงตรงนั้น เพราะฉะนั้นไปหาทางออกให้ได้ อย่าคงใช้อารมณ์ ความรู้สึก กฎหมายอยู่ตรงไหนไม่รู้ อีกพวกบอกผมต้องรีบทำ อีกพวกบอกทำแล้วทำ ทำไม ไม่โปร่งใส ไม่อะไรบ้าง แล้วผมจะไปทางไหน ผมต้องการความสงบสุขของบ้านเมือง ต้องการ ดำรงความศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาพุทธ แล้วพระสงฆ์ ขอร้องเถอะ วันนี้หยุดเถอะ อย่าทะเลาะกันเลย อะไรเป็นกิจของสงฆ์ ของฆราวาสแยกกันให้ออกต่างคนต่างฝ่ายต้องหาทางออกให้ได้ อย่าให้เสื่อมความนับถือ มัวหมอง ความรู้ด้านกฎหมาย เคารพการปกครองของคณะสงฆ์ด้วยนะครับ

เรื่องใครจะทำผิดทำถูกไปหาวิธีการมา ไปหาข้อยุติมา อย่างกล่าวอ้างไปเรื่อย ๆ นะครับ เพราะกฎหมายมันมีอยู่ ถ้าเราไม่ทำตามกฎหมาย มันก็ไม่ได้อีก จะทำยังไง ไม่ให้ทะเลาะกัน วันเวลาที่เหมาะสม เป็นเรื่องของรัฐบาล ดำเนินการเอง ไม่ต้องมาบังคับผม ไม่งั้นก็ทุกเรื่อง ไม่รู้ใครก็แล้วแต่ วางระเบียบเวลา เอาไว้ทุกที่ ทุก

เรื่อง ทุงงาน ให้ คสช. ให้รัฐบาล เหยียบกับระเบิดทุกวัน มันจะปฏิรูปได้อย่างไร จะแก้ปัญหาประเทศได้อย่างไร

เรื่องการทูลเกล้า ฯ อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ อย่าเพิ่งพูดกัน เอาดูวันที่เหมาะสม จะแจ้ง วันเวลา ให้ท่านได้ก่อน ผมไม่ได้เข้าข้างใคร

ต่อไปเรื่องความสงบสุข อย่าเลยครับ อย่าแบ่งฝ่ายทุกเรื่อง เรื่องรัฐธรรมนูญ เรื่องการเมือง เรื่องรัฐบาล มันเป็นฝ่ายได้หมดเลย ถ้าเป็นฝ่ายที่ร่วมกันทำความดี เห็นต่างร่วมกัน แก้ปัญหา มันอยู่กันได้หมดครับ แต่ถ้าเห็นต่างนำพาทะเลาะกันไปทุกเรื่อง คสช. มันจะไปทำอะไรได้ ให้ประเทศ

สื่อสำคัญ ผมไม่อยากจะตำหนิใคร ส่วนใหญ่ ความขัดแย้ง อาจเจตนา ไม่เจตนา รู้ตัวหรือไม่ก็ตาม วันนี้ต้องรู้ตัวตลอด ให้ทุกคนเรียนรู้ ไม่ใช่เสนอแต่ความแตกแยก ความขัดแย้งทุกวัน ๆ ตัวใหญ่ ๆ หน้าปก หน้าแรก พาดหัว ทุกวันแล้วมันจะไปมีความสุขได้อย่างไร เปิดมาก็ไม่มีความสุขแล้ว ไม่อยากอ่าน เปิดมาก็แต่ฆ่ากัน ตีกัน พวกนี้ไปอยู่ข้างในเรื่องสำคัญไม่พูด เรื่องปัญหาประเทศไม่พูด ไม่แสดง ไม่เน้น เรื่อง... ผมไม่อยากจะพูด เรื่องสำคัญ ทุกวันนี้ ผมไม่รู้ประเทศไทย อะไรสำคัญแล้ว แยกไม่ออกกันแล้ว

เพราะฉะนั้นเรื่องอะไรก็ตามที่มีปัญหาอยู่วันนี้ ไม่ว่าจะปัญหาเรื่องวิธีการ ด้วยหลักการ ด้วยไม่เคยทำ หรือมันยากเกินไปที่จะทำความเข้าใจ ค่อยๆ สิคครับ ค่อยๆ ฟังแล้วค่อยๆ เอามาใคร่ครวญ คนที่มีความรู้สูง นักวิชาการ ครู อะไรก็แล้วแต่ที่ฉลาด ที่ว่าฉลาดนะ ฟังที่พูดแล้วไปคิดดู คิดทบทวนว่ามันยากไหมที่ผมพูด ท่านไม่เคยคิดอะไรเลย ท่านบอกผมพูดเยอะ ให้ฟังก็ไม่ฟัง แล้วท่านก็มาติโนนตินี่ตลอดเวลา ถ้ามว่าท่านเคยทำไหม ท่านก็ไม่เคยทำอีก ก็ช่วยกันสิครับ เก่งทุกคนนั่นละ ทำไมเราไม่ใช่ความเก่งมาเสริมกันละ ผมใช้ความเด็ดขาดของผม ใช้การนำแบบทหารของผม มันจะได้เกิดผลสัมฤทธิ์ ท่านก็เอาวิชาการมาเสริมผม เอาความรู้ของท่าน ไม่ใช่มาติติง หาว่าทหารไม่มีความรู้ ไม่มีความรู้มันจะอยู่ได้ถึงวันนี้หรือ ประเทศนี้ มันพังมาตั้งแต่ ๒ ปีที่แล้ว อย่าหาว่าผมมาทวงบุญคุณอีกละ

ในเรื่องของการปฏิรูปเศรษฐกิจ เรื่องยาง และไปหมด ทำอะไรก็ผิดหมด รัฐมนตรีเกษตรฯ ก็เต็มที รัฐมนตรีพาณิชย์ก็เต็มที อุตสาหกรรมก็เต็มที เพียงแต่ว่าผมต้องมาขับเคลื่อนแนวใหม่ มันต้องใช้เวลา ให้เขาเปลี่ยนแปลง ให้เขาสร้างความเข้มแข็ง ให้เขาเข้าใจที่ผมสั่งก่อน แล้วนำไปสู่การปฏิบัติ วันนี้มันก็ยังปัญหาอยู่ ข้าบ้างอะไรบ้าง แต่ไม่ได้ข้าที่ข้าราชการ ไม่ได้ข้าที่รัฐบาล มันข้าที่ข้างล่างด้วย ก็คือเกษตรกร ประชาชน ไม่ค่อยร่วมมือ ไม่ชอบจัดระเบียบ ไม่ชอบ หาว่าใช้การปกครอง ผมไม่ได้ปกครองทางทหารกับท่านเลยนะ เพียงแต่ขอให้ท่านไปขึ้นทะเบียนให้ได้ วันนี้จ่ายเงิน ๑,๕๐๐ จ่ายไม่ได้ เพราะอะไรละ จดทะเบียนไว้ ๔ แสน ที่เหลือไม่จด ไอ้ที่ถูกต้องตามกฎหมายก็มีส่วนหนึ่ง ไอ้ที่ไม่ถูกต้อง ผิดกฎหมาย ก็มี ส่วน เนี่ยมันยากไหมในการบริหารราชการ ให้เวลาเขาสิครับ พอเขาทำผิดมาก็ทุจริตอีก ท่านต้องร่วมมือกับผม นี่เขาเรียกว่าการจัดกลุ่มให้ได้ บูรณาการให้ได้ จ่ายเงินให้ได้ วันหน้าส่งเสริมให้ได้ มันก็เป็นพวกๆ ไป วันนี้และไปหมด ใช้เงินบานปลายไปหมด ทุกเรื่อง เพราะมันไม่ชัดเจน มันเป็นผลงานของใครไว้ละ ผมไม่รู้เหมือนกัน ผมต้องมาแก้ทุกอย่างตั้งแต่ต้นเลย เวลาจำกัดด้วย พยายามทำให้เสร็จเร็วๆ เล็ก-ง่าย ก็ทำให้เร็ว กลางๆ ก็เริ่มทำให้ จะทำต่อไปภายใน ๕ ปี ๑๐ ปี ถ้าอันไหนปัญหาใหญ่ๆ ที่มันต่อเนื่อง ตามสถานการณ์ภายนอก โลก ปัจจัยภายนอกด้วย ก็ไปปรับได้ตลอดเวลา ปรับ strategy ปรับยุทธศาสตร์ ได้ตลอดเวลา ทุก ๒๐ ปี ทุก ๕ ปี ก็ประเมินได้นี่นา ไม่อยากให้ทุกคนเอาแต่ใจ อยากได้ อยากมี แต่ไม่ร่วมมือ มันได้ไหมละ แล้วก็ช่วยกันสร้างความเข้าใจ สร้างความขัดแย้ง ไม่มีการปฏิรูปตนเอง เศรษฐกิจก็ไม่เข้าใจเข้าไปใหญ่ หน่วยงาน หรือธุรกิจตัวเองก็จะหากำไรให้มากที่สุด ในเวลานี้ พอรายได้มันตกทั้งหมด ตนต้องพัฒนาให้รายได้สูงขึ้นกว่าคนอื่นให้ได้ มันก็เดือดร้อนคนอื่นไปหมด ทำอย่างไรจะครอบครองธุรกิจให้ได้ ทำอย่างไรจะเสียสละให้ประเทศชาติให้ได้ มันจะแบ่งเบาภาระรัฐบาลไปได้เยอะเวลา นักวิชาการ นิสิตนักศึกษา นักเรียน ครู ต้องช่วยกันนะครับ ปฏิรูปตัวเอง ปฏิรูปการสอน การปฏิบัติตาม

คำสอน ไม่ใช่เน้นปริญญา และไม่มึงงานทำ รัฐบาลเดือดร้อนอีก ต้องปรับตัวเองให้ได้นะครับ ส่วนการปลูกฝังเด็ก เยาวชน นิสิตนักศึกษา ถ้าเราเน้นเรื่องการประกอบอาชีพ เรื่องการประชาสัมพันธ์ที่ถูกต้อง มันไปได้หมด วันหน้าก็เราก็เป็นประเทศที่มีทรัพยากรมนุษย์ที่เข้มแข็ง

วันนี้ รัฐกิจจะบางที่ บางอาจารย์ สอนเรื่องสิทธิเสรีภาพ ประชาธิปไตยอยู่นั่นแหละ ชัดแย้ง ต้องคิดเห็นต่างทุกเรื่อง ผมไม่ได้บอกว่าเห็นต่างไม่ได้ แต่มันต้องร่วมมือครับ มันเห็นต่างทุกเรื่องเลย มันจะไปยังไง อย่าใช้นักศึกษาเป็นเครื่องมือทางการเมือง นักศึกษารู้แล้วว่าตัวเองเป็นเครื่องมือเขา หรือด้วยเหตุผลอื่นใดก็ตาม มันไม่ได้เป็นได้ตายเวลานี้หรอกนะ ตัวท่านจะตายเอง ดิดคูกเอง และไม่มีอนาคต มาโทษผมอีก กฎหมายเขามีไว้ทำไม เขามีไว้จับใครซักคน โดยที่ มันเลือกจับได้หรือ เลือกชังคนได้หรือ ด้วยความเท่าเทียมไป

เพราะฉะนั้น อย่าให้ประเทศเสียหาย กฎหมายเสียหาย คุณธรรมเสียหายด้วยอะไร ด้วยการสร้างความไม่เท่าเทียมด้วยอะไร แล้วโยนความผิดมาให้รัฐบาล คสช. รื้ออยู่ทำอะไรอยู่ เพราะฉะนั้น ต้องอาศัยเวลานะครับ มีคุณธรรมทุกคน สร้างจริยธรรม มีวัฒนธรรมที่ดีงาม ทั้งหมด ผมอยากขอร้องพวาท่าน ใจผมเองตอนนี้เนะ ทุกวันนอนไม่หลับอยู่แล้ว คิดทุกวัน รัฐมนตรีก็นอนไม่หลับ แกมจะมีคนไล่รัฐมนตรีผมอีก ไม่ต้องไล่หรอกครับ พอถึงเวลาเขาไปทั้งหมดแหละ เขาทำเห็นดเห็น้อยแสนเจ็บมา ข้าราชการเขากำลังปรับตัวอยู่ ใอันนี้ไล่ออก มันก็ต้องไล่ย่อนนะ หลายไล่แหละ ไล่ ๒๐ ปีแล้วด้วย ไม่ได้หรอกครับวันนี้ต้องลิมของเก่า เริ่มต้นอนาคตใหม่ให้ได้ วันนี้เราจะต้องฟันฝ่าอุปสรรคข้างหน้าร่วมกันไปให้ได้ ด้วยเราเป็นคนไทยทุกคน เราต้องคำนึงในศักดิ์ศรีของประเทศ ของความเป็นคน ของความเป็นมนุษย์ ถ้าเราไม่รักกันแล้วใครจะรัก จะไปให้ต่างประเทศเขารักหรือ ไม่มีหรอกเราต้องรักกันเองให้ได้ก่อนท่านจะไปสร้างให้คนอื่นเขารักท่านมันไม่มีหรอก

ฉะนั้นอยากจะเรียนสุดท้ายอีกครั้งว่า ช่วยตัดสินใจให้ผมหน่อยว่า ที่ผมเข้ามา ผมตัดสินใจถูกหรือผิด แล้วก็มันจะสำเร็จหรือเปล่า มันจะเสียของหรือเปล่า เพราะผมไม่ใช่คนเดียวนะ มันก็ควรจะช่วยกัน และอีกอันก็คือว่า จะให้ผมทำแบบง่ายใหม่ แบบง่ายก็รอเวลาเลือกตั้งไปแล้วกัน ไม่ทำต้องทำอะไรทั้งสิ้น ก็ประท้วงกันไป เอาเงินให้ไป หยุดนะ เอาเงินไป ใอันนี้มาหยุดนะ เอาเงินไป เงินหมดข้างมัน แล้ววันหน้ามาไม่มีเงิน เดือดร้อนอีก ผมก็โดนด่าตามหลังอีกทุกที ผมไม่อยากจะให้เกิดเหตุการณ์ตอนนี้ เพื่ออนาคตประเทศชาติ ด้วยความหวังใจ และด้วยความตั้งใจ ขอให้ดูแลคณะรัฐมนตรีผมด้วย รัฐมนตรีด้วย อยากจะพูดเล่นๆนะ แหยให้สบายใจ หาวว่าผมเครียด ถ้ามันมีปัญหามาก รัฐมนตรีผมมีปัญหามาก ตอนนี้ผมก็ยังไม่ปลดใครออกหรอก ผมจะเสนอตั้งรัฐมนตรีพร้อมกับเป็นรองรัฐมนตรีทั้งหมดเลยได้ไหม เป็นรองรัฐมนตรีทั้งหมดเลย เพราะทำงานหนักใจ ใจผมแบบนั้น แต่มันทำไม่ได้อยู่แล้ว ท่านก็ติดังทุกเรื่อง ปัญหามันเกิดมาร้อยปี ชาติหนึ่งแล้ว ไอ้เฉพาะที่แกวันนี้เนะ วันก่อน ครม.พูดกันว่าไม่รู้ใหม่ บอกว่า ผมได้สั่งการไปแล้วประมาณ ๑๕,๐๐๐ กว่าเรื่อง ผมก็ย้อนถามกลับไป แล้วมันเสร็จสักกี่เรื่อง เขาบอกประมาณสัก ๕๐ เรื่อง ก็หัวเราะกัน ผมบอก ที่ผมสั่ง ผมสั่งเพื่อชาติหน้าไว้ด้วย จะเสร็จหรือเปล่ายังไม่รู้เลย ไอ้ชาติแรกนี่ยังไม่เสร็จเลย ทะเลาะกันอยู่ ๕๐ เรื่องที่ว่า ก็มีปัญหามาตามอีกร้อยเรื่อง จะเสร็จเมื่อไหร่ ทุกอย่างมันแก้ปัญหาด้วยคนทุกคน ด้วยใจ ด้วยความร่วมมือ ด้วยจิตสำนึก เลิกเถอะครับ สร้างปัญหากัน ผู้รับกันไปมันไม่เกิดประโยชน์ มันก็เอากันตายอยู่อย่างนี้ กฎหมายเขาตัดสินยังงี้ว่าตามนั้น

ขอขอบคุณครับ สวัสดีครับ วันนี้เป็นคำพูดจากใจผม ก็ทนหน่อยแล้วกัน สวัสดีครับ